

ROYAL DESTINY

Colofon

Eerste druk, november 2013

Titel: Royal Destiny en het verslaan van Morgan

Schrijver: Wouter Manders

Royal Destiny series®

Cover: George Grie

Met dank aan Henriëtte Damen

Niets uit deze uitgave mag openbaar gemaakt worden en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijnbestseller B.V.

Wouter Manders

Royal Destiny

Destroying Morgan

Alle boeken:

Royal Destiny, 'The secret of the farao'

Royal Destiny, 'Destroying Morgan'

Na vele dagen
Zal niemand slagen
Help ons met ons leven
Het zal je kansen geven

Morgan met zijn aanvallen
We zijn niet bereid om terug te vallen
Zonder eten vol met nood
Help ons anders wordt het ieders dood

Wat vooraf ging

Het zijn zware tijden in Engeland. Een duistere man, Morgan genaamd, maakt zijn opwachting en wil de macht overnemen. Hij is onsterfelijk. Hij kan maar op één manier gedood worden en dat is door het amulet, dat in het bezit is van Ella Owen.

Nadat Ella te horen kreeg dat ze het amulet moest vernietigen, ondernam ze actie. Samen met haar oude schoolvriend James en de magiegeleerde Faramond gingen ze op pad. Ze moesten Morgan, die niet alleen de macht over Engeland, maar de macht over de hele wereld wilde overnemen proberen te verslaan. Samen gingen ze overzee naar het onbekende continent Amerika. De zeeën waren inmiddels gevaarlijk geworden door Ross en zijn piraten, die hun territorium met zwaar geschut verdedigden. De piraten waren onsterfelijk, omdat ze per ongeluk een kristal hadden aangeraakt, dat verbonden was met een oude farao. Onderweg kreeg Ella te horen wie de amuletten had gemaakt en wat er van haar werd verwacht:

Het amulet dat jij nu om je nek hebt hangen was door je betovergrootmoeder Augustine Backerson gemaakt. Er waren er ooit 10 van maar, op één na, zijn ze allemaal door Morgan in bezit genomen. De amuletten zijn van moeder op dochter doorgegeven. Als je erin slaagde om één amulet te vernietigen, dan zou Morgan verslagen zijn en zou men in vrede kunnen leven.

Toen Ella oog in oog met Morgan stond werd er hevig gevochten om het amulet. Het was een spannende strijd, maar er stond hen nog veel meer te wachten. Ook de geleerde Faramond, die altijd heel zelfverzekerd was, begon zich steeds meer zorgen te maken. De strijd was nog niet voorbij. Trollen namen stukken land in en Morgan viel steeds meer regio's aan. Er was paniek in de wereld: de tijd begon nú echt te dringen.

Hoofdstuk 1:

Een vreemd bezoek

Het zijn donkere vreemde tijden. De wereld is veranderd.

“Duistere krachten proberen ons land binnen te dringen. Dag voor dag en minuut voor minuut wordt het hier donkerder. Het kwaad zal ons een keer overheersen. Let op mijn woorden! Morgan’s troepen verplaatsen zich erg snel. Hij is iets van plan en we moeten hem stoppen. Wij worden slaven en worden in cellen geplaatst. Wij moeten dit tegenhouden! Help ons...”

‘Charles heb je jouw koffer al op de koets gezet?’

‘Nee, Eve, ik kom alles wel ophalen’.

‘We moeten snel zijn, want straks zijn we niet op tijd het land uit gevluht’, zei Eve. Charles pakte de koffers en haalde Eve uit het oude huis op. Snel stapten ze in de koets.

‘Hoetsjé!’ De paarden begonnen te rennen. Eve keek nog even achterom naar haar huis, ging vervolgens weer rustig zitten en begon zacht te huilen. ‘We redden het wel lieverd’, suste Charles.

In het rustige Dover deed men zijn dagelijkse ding. Er werden broden gekocht, naar de markt gegaan en gewandeld. Het was immers zaterdag en je kon van je rust genieten, ook al werd het kouder in Dover en waaide de koude zeelucht het dorp in. De bladeren waren verkleurd tot rood, geel en bruin. Herfst, het zoete gevoel van herfst. Over de wegen reden een paar koetsen, die handelswaar naar gouverneur Cameron brachten die, bij aankomst, alles inspecteerde. Luitenant Andrew zat met zijn benen gekruist op een stoel en genoot even van de rust. De sfeer was geweldig.

De klok in Faramond's kamer tikte zacht. Faramond was een groot tovenaars, die al vaak gestreden had tegen Morgan met een kracht die sterker was dan van ieder ander. Behalve de klok was het doodstil in huis. Plotseling kwam een gedaante in een witte jas te voorschijn. Faramond, die rustig op een stoel zat te lezen keek geschrokken op. Maar zijn schrik veranderde snel in blijdschap toen hij zag dat het Amalia was, zijn vroegere geliefde. Lang geleden was zij aangevallen door een trol en daaraan helaas overleden. Ze is nu alleen nog een geest.

Hij had haar in die hoedanigheid al eerder ontmoet en ze hadden daarbij afgesproken dat zij hem nog eens zou komen opzoeken. Bij die laatste ontmoeting had hij haar met zijn flitser gered uit een huis waar zij als geest werd vastgehouden. Ze gingen aan de keukentafel zitten.

'Wat ben ik blij om jou eindelijk weer eens te zien', zei hij. 'Ik wil je alsnog bedanken, dat je me met die staf hebt opgehaald', zei Amalia. 'Ach, het is maar eventjes reizen en het kost me niks', zei Faramond, terwijl hij naar zijn flitser keek. Hij stond op en pakte een krant uit de prullenbak.

'Hier...' zei hij en wees met zijn vingers een tekst aan in de krant. Amalia keek ernaar en hield haar hand voor haar mond. '*Geheimen over flitser komen niet vrij*', las zij en de titel: '*Duisterheid overmeesterd de wereld*'.

'Is het zo erg?' vroeg ze.

'Helaas wel' zei Faramond, terwijl hij de krant dichtvouwde en opnieuw in de prullenbak gooide.

'Waar zijn de anderen?' vroeg ze gespannen.

'Ze zijn veilig thuis', zei Faramond als in trance. Hij staarde naar een schaal met koekjes. Amalia keek hem verbaasd aan en zei:

'Maar wat betekent het dat de geheimen over flitser niet vrijkomen?'

En, wat is een flitser eigenlijk', vroeg ze terwijl ze hem aankeek. 'Nou, zie je die kristallen bol? Dat is mijn flitser. Als je de bol aanraakt dan flits je naar de plek toe waar je op dat moment heen wil. De wereld wil weten hoe ik de flitser gemaakt heb, alleen ik geef niemand dat geheim', zei Faramond bruusk.

'Dus daarom staat er in de krant dat jij die geheimen niet wil vrijgeven', zei Amalia. Ze keek naar het raam waar ze af en toe silhouetten voorbij zag lopen.

'Precies', zei Faramond, 'misschien staan er dan ineens mensen bij mij in huis, en dat wil ik niet. Wil je 's zondags even lekker uitslapen, staat er ineens iemand aan je bed'. Hij zwaaide driftig met zijn handen en zei: 'Er zijn maar een paar mensen die ik het geheim kan toe vertrouwen. Ik geef mijn geheim pas door, als ik sterf en Morgan verslagen is'.

William kwam van de trap afrennen. Hij was nu 15 jaar oud en een stuk groter geworden. 'Meneer wat is er aan de hand?' riep hij hard. 'Niks jongen', snauwde Faramond. 'Wie is dat, Faramond?' vroeg Amalia. 'Dat is William, ik heb hem hier thuis opgevoed vanaf de tijd dat hij nog klein was. Ik heb aan een paar mensen uit de straat gevraagd of ze in deze tijden op William willen passen. Hij gaat nu dus ergens anders wonen. Ik heb het al intensief met hem besproken. Hij zal veilig zijn'.

Faramond gaf William een schouderklopje en keek naar Amalia. 'Vinden jullie het erg om bij elkaar weg te gaan?' vroeg ze. William keek naar Faramond en het was even stil in de kamer.

'Ik moet vandaag weg... sterker nog, ik moet nu al weg', zei William, terwijl hij tranen in zijn ogen kreeg. 'Ik zag mijn nieuwe ouders hierheen lopen toen ik op mijn kamer zat'. Faramond keek hem aan en binnen 'n fractie van een seconde sprong William in Faramond's armen.

‘Ach, jongen’, zei Faramond en er viel een traan op zijn jas. ‘Je was een geweldige leerling’.

‘Jij hebt me zoveel geleerd, ik zal je mijn hele leven dankbaar blijven’, zei William. Amalia keek lief toe, hoe Faramond en William elkaar omhelsden. William liet Faramond los en keek naar haar.

‘Wie is zij eigenlijk?’ vroeg hij, terwijl hij de nevelachtige gedaante aanstaarde.

‘Dat is een heel lang verhaal’, zei Faramond, terwijl hij een traan afveegde aan zijn jas.

Er werd op de deur geklopt. Faramond deed de deur open en keek naar buiten. Er stonden twee mensen voor de deur: een man en een vrouw. ‘Goedendag’, zeiden zij in koor, ‘we komen William ophalen’. ‘Ah, hier is hij’, zei de vrouw en zij gaf de jongen een hand en een kus. Ze praatten nog wat, maar namen algauw afscheid.

‘Dag William’, zei Faramond, terwijl hij William uitzwaaide, ‘ik zal je missen!’

‘Dag, Faramond’, zei William, ‘bedankt en tot ziens!’

Faramond voelde een steek in zijn hart; afscheid nemen doet altijd zeer. Hij deed de deur dicht en ging weer bij Amalia zitten.

‘Hij is nu voorgoed weg’, zei hij treurig. Amalia hield Faramond’s hand vast, ze leefde erg met hem mee.

‘Er kunnen nu niet nog ergere dingen gebeuren’, zei Faramond, terwijl hij zijn ogen dicht deed.

‘Waarom moest hij nu weg?’ vroeg Amalia.

‘Ik hou heel veel van hem, maar ik ben bang dat hij ernstig gevaar zou lopen als hij onder deze omstandigheden bij mij zou blijven’.

Er werd alweer op de deur geklopt. Faramond keek Amalia geschrokken aan en stond op. Hij nam zijn flitser in de hand, liep naar de deur en trok hem open.

Er stonden twee mensen voor de deur en zij hielden hun bajonet op Faramond gericht.

‘Goedendag!’ zeiden de mariniers, ‘wij komen u arresteren!’ Een van de twee keek op zijn spiekbriefje en zei toen gewichtig: ‘de koning wil u laten arresteren, omdat u met Morgan samen zou werken!’

Amalia kwam aanvliegen en ging naast Faramond staan.

‘Aha, dus jullie denken dat ik met Morgan samenwerk’, zei Faramond bedachtzaam. De mariniers knikten gewichtig en hielden hun geweer stevig op hem gericht.

Er kwam een vrouw aanrennen. Ze droeg een groen gewaad met talloze flosjes en belletjes. De mariniers keken ongeduldig om en meteen daarna weer naar Faramond.

‘Meneer? Is het waar dat u met Morgan samenwerkt?’ vroeg de vrouw. Haar naam was Angela Preston, vooral bekend als schrijfster van boeken en artikelen in kranten. Faramond keek haar boos aan.

‘Hou je mond’, zei hij, terwijl hij zijn staf stevig vastkneep. Er was ineens nog veel meer volk in de straat, een hele kudde verslaggevers kwam aanrennen.

‘Mr. Faramond heeft u even?’ ‘Mr. Faramond, kan ik u spreken?’ Iedereen praatte luidruchtig door elkaar heen.

‘Mond houden allemaal!’ schreeuwde een van beide mariniers.

‘Bertus, bewaak de deur, zodat Faramond niet kan ontsnappen!’ riep de andere, die Mathew heette.

‘Pas op, hij heeft een flitser!’ riep iemand hard. ‘Zeker die ene uitvinding die niet werkt’, zei Bertus schamper. Een van de verslaggevers drukte per ongeluk op het vuurknopje van Mathew’s geweer. De kogel raakte een steiger, die voor Faramond’s huis stond. Er sprongen wat touwen kapot. De steiger, van wel acht verdiepingen hoog, wankelde toen onderaan het hout begon te verpulveren.

Iedereen werd stil en keek naar de steiger, die elk moment kon instorten.

‘Je komt bij mij niet binnen’, zei Faramond, terwijl hij de deur dichtklapte en er een stoel voor zette. De steiger begon angstaanjagend te kraken. Iedereen gilde en rende door elkaar, allemaal probeerden ze op tijd weg te komen. Bertus gleed uit en viel met een smak op de grond.

‘Mathew, broertje help!’ Mathew kwam aanrennen en trok Bertus net op tijd overeind. Mathew viel ook en kroop zo snel hij kon met Bertus weg. De onderste balk brak af en de steiger zakte met donderend geraas in elkaar, net voor Faramond zijn huis. Bertus was helemaal rood en bezweet en keek met afschuw naar al het puin.

Mathew begon tegen de deur van Faramond te schieten.

‘We hebben versterking nodig, voordat hij weg is!’ riep hij geschrokken.

Faramond stond stijf voor de deur, hij verroerde zich niet en keek op de klok hoe laat het was.

‘Amalia...we gaan naar Owen’, zei hij geschokt. ‘Waarom denken ze nu dat ik voor Morgan werk. Ik wil hem juist verslaan!’ Hij pakte snel wat spullen bij elkaar, pakte zijn flitser en vroeg Amalia om hem ook vast te houden, zodat ze zo ook met hem mee kon naar admiraal Owen. Amalia stond op, ging bij Faramond staan en raakte de flitser aan.

‘Wacht even’, zei Faramond en liep even terug om een brief tevoorschijn te halen, die hij vervolgens in zijn rechter broekzak stopte.

‘Wat is d...?’

‘Niks’, zei Faramond, voordat Amalia haar zin kon afmaken. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja, ik ben klaar’, zei Amalia gespannen. Ze keek nog even om zich heen en weg flitsten ze, onderweg naar Owen.

Owen liep rustig rond in de keuken van zijn huis, terwijl hij zijn avondeten klaarmaakte. Hij was de enige echte admiraal van Engeland en vader van Ella. Ella zat samen met haar vriend James op de bank. Ze was een mooi meisje van ongeveer twintig jaar met goudblond haar. James mocht bij Ella slapen, omdat zijn vader heel vaak weg was. Ze keken naar het mooie spel van de vlammen in het knetterende haardvuur en ondertussen friemelde Ella wat aan een amulet dat ze om haar nek droeg. Ze bekeek de vreemde tekentjes die in de rand gegraveerd waren en binnenin het kristal zag ze vaag schimmen bewegen.

‘Ella en James, wat willen jullie voor vlees?’ vroeg Owen, terwijl hij naar de woonkamer liep. Ella schrok op en ook James keek om.

‘Het maakt mij niets uit mr. Owen’.

‘Mij ook niet’, zei Ella, ‘jij bent de kok, dus mag je zelf weten wat je klaarmaakt’. Owen lachte even en zei tegen James: ‘toch gezellig dat je, nu je vader weer weg is, bij ons logeert’.

‘Vind ik ook meneer’, zei James. Ella gaapte. Het begon herfst te worden en het werd al steeds vroeger donker en kouder. ‘Mijn vader maakt nooit de kachel aan’, zei James tegen Ella, terwijl hij naar het vuur staaarde. ‘Jij hebt geboft met zo’n vader; hij is bijna altijd bij je’.

“Whiets!” Faramond en Amalia flitsten de kamer binnen. Ella schrok zich een hoedje en vloog, samen met James, overeind. Ze gaf een gil en keek Faramond verwilderd aan.

‘Kun je voortaan niet gewoon aanbellen?’ Ze legde haar hand op haar hart en vervolgde, ‘dat zou een stuk plezieriger zijn’.

‘Sorry, sorry, een volgende keer zal ik dat graag doen, maar nu had ik ontzettend veel haast’.

Owen kwam, ook geschrokken en met een grote lepel in de hand, kijken wat er aan de hand was en riep verbaasd, maar ook blij:

‘Faramond, wat leuk je weer te zien!’

‘Ja, hoi Faramond’, begroette ook Ella hem toen ze weer van de schok was bekomen. James stond op en gaf hem een hand.

‘Wat leuk om jou weer eens te zien Ella’, zei Amalia, die zich nu ook liet zien.

‘Oh, dank je, dat is wederzijds’, zei Ella die ook blij was om Amalia terug te zien: ‘ben je al lang in Dover?’

‘Sinds deze week’, zei Amalia vlug. ‘Hallo Amalia’, zei ook James.

Amalia groette terug, keek weer naar Faramond en vroeg of hij haar aan Mr. Owen wilde voorstellen. Owen kwam de keuken uitlopen en ging voor Amalia staan.

‘Ik ben Owen’, zei hij, terwijl hij haar aankeek. ‘Ik heb al veel over u gehoord en eindelijk mag ik u nu ook eens ontmoeten’.

‘En u bent dus de admiraal van Engeland?’ vroeg Amalia.

‘Inderdaad, mevrouw’, zei Owen en hij maakte een buiging.

Er werd hard op de voordeur gebonkt en Ella schrok opnieuw.

‘Denkt heel Dover dat het hier feest is?’ riep ze. James lachte en keek naar de deur. Er stapten drie gedaantes naar binnen: een van hen was een vrouw met kort zwart haar en een vriendelijk gezicht. Ze had een donker gewaad aan en droeg een bijzondere ring aan haar vinger. Een van de mannen was heel fors en had een grote neus en uitpuilende ogen. Zijn korte bruine haar paste goed bij zijn beige trui. De andere man was vrij lang, met bruin haar dat deels voor zijn ogen hing. Hij droeg leuke kleren en was bewapend met een paar pistolen. Plots kwam er nog een klein mannetje aanlopen. Hij schudde zijn paraplu droog, zette hem neer en legde zijn jas op de grond.

Hij was zo klein, dat hij niet bij de kapstok kon en met het kleine ronde brilletje op zijn neus en een grote witte baard zag hij eruit als een dwerg. Ook hij was bewapend, met een degen en een pistool. De drie mensen zagen er verder erg vriendelijk uit.

Ella en James stonden op en gingen naast Owen staan.

‘Deze mensen heb ik eh...gevonden, om...mee te vechten tegen Morgan’, zei Faramond en hij stelde het gezelschap voor:

‘Adreana Gronse’, de vrouw glimlachte en ze gaf iedereen een hand.

‘Robert Lindel’ en ‘Will Willson’, en ook zij gaven, net als Adreana, iedereen een hand.

De laatste man kwam aanlopen en presenteerde zich als: ‘Ben Lain, aangenaam’.

Owen keek naar Faramond.

‘Heb je even?’ fluisterde hij en Faramond liep met hem mee. Ze liepen naar de keuken en Owen schoof de schuifdeuren dicht, zodat niemand kon horen wat hij wilde zeggen. Hij kuchte even en zei enigszins boos: ‘Faramond, het is hier geen theekransje! Denk je dat al die mensen hier kunnen blijven eten en slapen? Goed dat ze willen helpen, maar we kunnen toch niet met een hele karavaan door de wereld trekken en eventjes Morgan verslaan!’ Owen trok zijn wenkbrauwen op en keek naar Faramond, die er een beetje geschokt uitzag.

‘Het zijn oude vrienden’, zei Faramond. ‘Ten eerste blijven ze hier niet eten, ten tweede komen ze alleen maar kennismaken en ten derde gaan ze een andere kant op dan wij’.

‘Dan is het goed’, zei Owen en hij praatte iets zachter. ‘Ik moet je nog iets anders vertellen. Ik heb een paar maanden geleden documenten ontvangen. Ik wist niet wat erin stond, maar toen ik het voor het eerst las schrok ik ook. Het gaat over Ella’. Owen fluisterde iets in Faramond’s oor en Faramond knikte. ‘Dit wist ik al’, zei hij.

‘Dus jullie weten nu waar jullie naartoe gaan hè?’ vroeg Amalia. Iedereen knikte van ja.

‘Ik pakte vanochtend de krant en er stond in dat jij bij Morgan in het krijt stond’, zei James geschokt.

‘Wat een onzin!’ riep Ella verontwaardigd. ‘Er stond ook iets over het duister dat de wereld overmeesterd’, ging James verder.

Faramond reageerde daar verder niet op, maar vroeg Ella een tas met proviand, een tentdoek en dekens klaar te maken, zodat ze indien nodig buiten zouden kunnen overnachten. ‘Ik breng nu eerst Amalia naar huis’, zei hij, ‘en James...jij mag bedenken waar we heen gaan als we in Londen geen aanwijzingen vinden’. En weg flitsten Faramond en Amalia, terug naar Tortuga.

Owen kwam de keuken uitlopen. Iedereen begon weer te praten en Ben stak een pijp op. Kleine wolkjes rook kwamen uit zijn mond terwijl hij kuchte. Adreana staaarde naar Ella’s amulet.

‘We kunnen doen wat we willen, maar wij hebben geen amulet’, zei ze.

‘Het amulet is echt mooi en ik zou het zo om mijn eigen nek willen hangen’. Ella lachte even.

‘Ik niet, het is een vreselijk ding en vooral zwaar’.

‘Wij vertrekken zo meteen ook weer’, zei Robert en hij keek Ella aan.

‘We kwamen alleen even kennismaken voordat wij ook met onze reis beginnen’. ‘We hebben al een route uitgestippeld’, zei Adreana. ‘We zullen vast een keer contact met elkaar opnemen om te horen hoe het ons allen vergaat’.

‘Misschien komen we elkaar wel tegen’, zei Ben en hij lachte en kuchte tegelijk.

‘Het verzet groeit en wij willen graag helpen om de wereld te bevrijden’, zei Will en hij wreef over zijn benen.

‘Ik stel het op prijs als jij het dit jaar aan Ella wilt vertellen’, fluisterde Owen. ‘Ik zal het haar dit jaar vertellen’, antwoordde Faramond.

Owen knikte. ‘Dus je wist het al?’ vroeg hij.

‘Och jongen, ik wist het al voordat jij geboren was’, grapte Faramond.

Owen lachte ongemakkelijk.

‘Wacht met het haar te vertellen, want nu kan het voor haar nog veel te heftig zijn’. Faramond knikte en terwijl Owen weer verder ging met koken, haalde hij wat oude kaarten uit zijn zak en liep de woonkamer in. ‘Wat zou er toch in die brieven staan?’ Hij ging bij Amalia op de bank zitten. Adreana, Robert, Will en Ben zaten ook om de salontafel en wachtten op wat Faramond zou zeggen. Ella en James kwamen er ook bijzitten. ‘Dit zijn oude vrienden van mij’, zei Faramond en Adreana lachte even. ‘Ze gaan ons helpen om Morgan te vernietigen. Ze zitten in een soort verzetsbeweging’. Ben stopte een koekje in zijn mond en keek naar Will. ‘Ben je niet op dieet Ben?’ plaagde Will. Ben lachte niet, friemelde wat aan zijn baardje en slaakte een diepe zucht. Faramond kuchte en vroeg om ieders aandacht. Hij legde een grote oude wereldkaart op de salontafel. ‘Ella, weet je nog dat ik vorig jaar zei dat we verder zouden gaan met de vernietiging van Morgan?’ Ella knikte en Faramond ging verder: ‘Ik wil naar Londen gaan...’.

‘Gaan we naar Londen? Waarom naar Londen?’ vroeg Ella.

‘Weet je nog dat jij had gedroomd over Morgan’s huis...’, zei Faramond. ‘Daar wil ik naartoe gaan en kijken of ik daar aanwijzingen kan vinden, die ons bij onze missie kunnen helpen’.

‘Gaat Amalia ook mee?’ vroeg James. En Faramond zei: ‘nee, ik breng Amalia eerst terug naar huis en daarna kunnen we aan onze reis beginnen’.

‘Maar eerst gaan we eten!’ riep Owen vanuit de keuken. James begon te grinniken. Faramond sprak onverstaanbaar verder: ‘Als daar geen aanwijzingen te vinden zijn zoeken we ergens anders verder’.

Het was stil, de klokken tikten zachtjes in een groot, donker huis. Aan de keukentafel zat een man. Hij was in het zwart gekleed en heel boos op zichzelf. Hij kon zichzelf niet meer beheersen, schreeuwde van woede en trok zo een klok van de muur.

De zwarte man ging weer zitten en maakte een klein lampje aan. De huisdeuren knalden open en er sprongen een paar ruiten kapot. Er kwam iemand aanlopen. De zwarte man viel bijna achterover, maar kon zich nog net vasthouden aan de eiken tafel.

De gedaante veranderde in een grote donkere man. Hij vloog in een keer op de zwarte man af.

De zwarte man probeerde rustig te blijven zitten, maar huiverde van de kou, die van de man afstraalde. Het was Eldon Morgan. Hij had diepe kerven en wonden verspreid over zijn gezicht. De zwarte man stond snel op, terwijl Morgan hem dreigend aankeek.

‘Is hij dood?’

‘Wie bedoelt u, meneer?’ vroeg de zwarte man voorzichtig.

‘Hij natuurlijk! Je weet goed wie ik bedoel! Hij, die jij moest doden om het amulet te pakken te krijgen!’

‘Meneer....., het is niet gelukt’.

‘Ach, ik wist dat je niks waard was’, zei Morgan koud. ‘Ik, ik zal het spoedig weer proberen’, zei de zwarte man gauw. Morgan pakte hem bij de keel vast, trok hem mee naar het knappende haardvuur en hield zijn gezicht er vlak boven: ‘Ik toon geen genade! Doe het snel, anders ga jij samen met de rest van de wereld ten onder!’ en plots was Morgan weer verdwenen. De zwarte man veegde het zweet van zijn voorhoofd en liep naar buiten.

‘Wij ook’, zei Ella, ‘ik ben blij dat ik nu nog meer mensen ken, die ons helpen’.

‘Faramond heeft ons ook geholpen met een route’, zei Adreana en het leek alsof ze James een knipoog gaf.

Adreana gleed met haar vinger over de kaart om te laten zien welke route zij zouden volgen. ‘Het zal zo veel sneller gaan’.

‘Is Faramond alweer weg?’ vroeg Owen, die het eten op tafel zette.

‘Hij brengt Amalia terug naar huis’, antwoordde James.

‘Waar gaan jullie na het eten...eigenlijk heen?’ vroeg Owen.

‘We gaan naar Londen, in de hoop dat we aanwijzingen vinden om Morgan te kunnen vernietigen’, antwoordde Ella. Owen zei tegen

Ella: ‘kom hier lieverd, ik zal alvast afscheid nemen, want straks

gebeurt er misschien iets met een van ons’. Hij gaf haar een zoen, gaf James een schouderklop en wenste hen succes.

Faramond flitste de kamer weer binnen. Dit keer viel hij languit op de bank. Owen had ondertussen een tent gepakt en een tas met voedsel klaargemaakt. Ella ging weer op de bank zitten.

‘Als we geen aanwijzingen in Londen kunnen vinden, zouden we het best in Amerika verder kunnen zoeken’, zei Faramond kort maar krachtig. Hij staarde even in zijn bol. Ben keek gefascineerd naar de bol waarin schimmen bewogen en van alles rond kolkte.

‘Wat...’, zei Faramond, terwijl hij in zijn bol keek. Er verscheen vaag een gedaante in de bol en het zag eruit alsof die iets van plan was.

Was dit een voorteken? Zou er iets ergs gebeuren? Faramond keek bezorgd, maar besloot er nog even niets over te vertellen.

‘Nou, we zijn klaar voor vertrek’, zei hij en legde een brief, die hij uit zijn huis had meegenomen, ongezien op de bank en stond samen met de rest op.

Hoofdstuk 2:

Niemand is meer veilig

‘Grijp hem... en dood hem!’ Ross verdween uit een donkere

kamer in Dover. De klokken in Faramond’s huis tikten rustig. De voordeur was nog steeds dicht en het puin van de steigers lag er nog altijd voor. Er stonden talloze mensen naar zijn huis te kijken en wilden allemaal weten wat er gebeurd was. Angela Preston keek venijnig naar de lucht. Ze knipte even nerveus met haar vingers en keek naar een boerin, die naast haar stond.

‘Heb jij... ooit... zo’n donkere lucht gezien?’ vroeg ze arrogant aan de vrouw.

‘Het lijkt net avond hè?’ antwoordde de boerin.

‘Ik zal me alvast voorbereiden op noodweer’, zei Angela.

‘Kijk, dat is mijn boerderij, helemaal nieuw’, zei de boerin trots en ze wees naar de boerderij, een eindje verderop.

Angela, die geen interesse toonde, keek een andere kant op.

‘Het kostte zoveel geld, dat... ik heb er geen woorden voor’. De boerin keek met trots naar haar boerderij, totdat... de boerderij plotseling uit elkaar knalde. De boerin was geschokt en rende huilend weg. Iedereen schrok en keek naar het gebouw waaruit grote, gevaarlijke vlammen opstegen. Angela keek de wegrekkende boerin na.

Er schoot een vuurflits over de stad heen. Iedereen keek hem hevig geschrokken na. De vuurflits knalde met een hoop lawaai tegen Faramond’s huis.

Angela viel om en belandde op een bankje.

Een hele rij huizen vloog in brand. Angela krabbelde overeind en keek er met ontzetting naar. Een immense warmte verspreidde zich door de metershoge vlammen.

‘Die lui haten Faramond wel heel erg’, dacht Angela, terwijl ze zich snel uit de voeten maakte.

De nog overgebleven ramen klaptten uit hun kozijnen. De voordeur van Faramond’s huis bewoog en er kwamen twee mannen uit, piraten.

‘Hij is hier niet! Vind hem, anders gaan wij allemaal dood!’ riep een van de mannen.

Ross kwam tevoorschijn op het stadsplein van Dover. Iedereen, die kon lopen, rende gillend van paniek in het rond. Een aantal lag bewusteloos op de grond. Stof dwarrelde door de lucht en kogels vlogen hen om de oren. Er kwamen nog meer piraten tevoorschijn en zij schoten in het rond. Huis na huis vloog in brand.

‘Dover wordt dus opnieuw aangevallen’, lachte Ross angstaanjagend. ‘En deze keer met succes!’

De grote boom op het stadsplein stond in brand en knakte genadeloos om. Angelina Paisley kwam voor Faramond’s huis tevoorschijn. De vrouw had grijs haar en was slank gebouwd. Deze keer had ze een oasegroen gewaad aan. Ze was erg ongeduldig, wankelde even en keek naar Ross (die ook weer bij Faramond’s huis was).

‘Is hij hier?’ vroeg ze woedend.

‘Nee, niet hier!’ brulde Ross: ‘zoek hem en dood hem!’

En Paisley verdween weer om Faramond te zoeken.

‘Pak jullie wapens!’ schreeuwde luitenant Andrew. De mariniers pakten hun wapens en renden het stadshuis uit om de aanhangers van Morgan te stoppen.

‘Zijn jullie klaar? Vuur!’ riep Andrew luid en duidelijk. De mariniers schoten een stel piraten neer en probeerden de rest tegen te houden.

Miss Paisley verscheen bij het stadhuis.

‘Mr. Andrew! Hier ben ik!’ lachte zij. Paisley keek naar het stadhuis en riep: ‘*ultrices radius!*’, draaide zich om en dook weg. De mariniers, die bij Andrew stonden kregen een enorme stroomstoot en lieten hun geweren vallen. ‘Help!’ riepen de mariniers; je zag de stoom van hen afkomen. Ze bibberden en vielen allemaal bewusteloos op de grond. Paisley viel bijna om van het lachen. Er was bijna geen soldaat meer over. Andrew, die niet gewond was, nam de benen en probeerde te vluchten. Weg uit Dover en terug naar Londen. Het leger rende in paniek rond en trok zich tenslotte terug. Paisley ging voor het stadhuis staan en hield haar staf op het gebouw gericht. ‘*Tonitrium!*’ schreeuwde ze lachend en een enorme luchtbol vormde zich boven haar. De bol kwam met een topsnelheid tegen het stadhuis aan en ontplofte. De knal klonk nog harder dan een donderslag. Alle ruiten van het stadhuis verbrijzelden. Stof dwarrelde naar beneden en bedekte iedereen. Er vielen enorme rotsblokken van het stadhuis af: het stond nog amper overeind.

Het gouden standbeeld van Koning George II was omgetrokken. Sommige mensen hadden geprobeerd om het beeld mee te nemen, omdat het veel geld waard was.

‘Hmm, ik weet wel waar ze is...’, zei Paisley, terwijl ze nadacht.

‘Hahaha! Owen natuurlijk!’ Paisley’s stem kraste en ze verdween in het niets.

Dover was in rep en roer. Bijna alles stond in brand en overal lagen mensen bewusteloos of dood op de grond. Het begon te bliksemen en wie nog overeind stond zocht dekking of probeerde weg te komen.

‘Nou, ik denk dat we kunnen gaan’, zei Faramond.

‘Kom pak je tas Ella’, zei James.

‘Ssst!’ snauwde Ella. ‘Horen jullie dat?’ Iedereen spitste, net als, zij de oren.

‘Wat bedoel je?’ vroeg James en hij luisterde aandachtig.

‘Die knallen!’ zei Ella. James luisterde weer en keek haar aan: ‘ach, vast een oude man, die weer jong probeert te doen’, zei James lachend. Adreana, Robert, Will en Ben stonden op en trokken hun geweren. Ze waren helemaal paraat voor het geval er iets zou gebeuren.

‘Ik zal wel even kijken’, zei Faramond rustig. Hij liep naar het raam en trok de gordijnen open.

‘We kunnen het beste nu gewoon gaan’, zei James, voordat er erge dingen gebeuren.

‘Eerst eten...dan gaan!’ zei Owen boos. ‘Ik wil dit niet nog een keer zeggen, want dat heb ik nu al vaak genoeg gedaan’.

‘Oh, mijn god!’ riep Faramond. Ella voelde en rilling door haar lichaam gaan. Ze voelde dat er iets aan de hand was. Het geluid van geweerschoten teisterde haar trommelvliezen.

‘Wat is er?’ riep zij uit. Faramond gebaarde met zijn hand dat ze even stil moest zijn. Owen kwam uit de keuken lopen.

‘Kunnen jullie nu iets rustiger zijn?’ vroeg hij. Faramond gebaarde dat Owen moest komen, liet hem door het raam kijken en zei niks. Owen liet zijn lepel vallen en rende naar de deur. Hij trok de voordeur open en rende naar buiten. Ella en James gingen ook voor het raam staan.

‘Wat is er nu precies aan de hand?’ zei James verbaasd. Ella sloeg haar hand voor haar mond toen zij naar buiten keek. Owen rende meteen weer naar binnen en blokkeerde de voordeur. Hij hijgde en keek naar de rest, rende naar de woonkamer en schoof een bank voor de deur. ‘Dover wordt aangevallen!’ schreeuwde Faramond.

Er verscheen een klein lachje op Robert's gezicht. Ella keek hem aan. Ze wist niet of ze het goed gezien had en negeerde het maar.

'Tijd om te gaan', zei Adreana en ze liep naar achter. 'Hier scheiden onze wegen voorlopig. Wij gaan naar de bossen en proberen daar veilig te blijven. Ben pak de kaart!' riep ze en Ben gaf haar de kaart. 'We houden wel contact en als we samen moeten vechten, dan kun je ons gerust ophalen', zei Will.

'Is goed', zei Faramond en hij zag dat zowel de vlammen als de rennende mensen hun kant toe kwamen.

'We houden elkaar op de hoogte! Dag!' riep Faramond voor het eerst enigszins paniekerig. Adreana, Will, Ben en Robert verlieten de kamer via de achterdeur en begonnen met hun tocht.

'We flitsen nu weg!' zei James snel. Faramond knikte, pakte alle tassen en keek nog een laatste keer door het raam naar buiten.

'Is het Morgan?' vroeg Ella gespannen; haar benen trilden.

'Reken er maar wel op', zei James.

'Ik ga niet mee met jullie', zei Owen kalm. 'Ik verstop me hier wel'.

'Waarom niet?' vroeg Ella geschrokken. Er stonden tranen in haar ogen. James keek ook geschokt.

'Hier hebben we het al een keer over gehad. Owen moet zich nu van mij verstoppen! We komen tijd te kort!' riep Faramond en het geschreeuw kwam dichterbij.

'Ik red mijzelf wel, en ...dit is jullie taak. Jullie redden de wereld en verslaan Morgan. Begrijp je me?' zei Owen dramatisch. Toen Ella dit hoorde kreeg ze een brok in de keel en begon ze nog harder te huilen. Owen liep weg en ging in de woonkamer zitten. Ella ging voor het raam staan en keek naar buiten.

Er klommen tientallen piraten over de poort, die het domein van Owen beschermden. Ella hoorde een ontzettend harde knal en keek naar buiten. Alles gebeurde daarna zo snel!

Er liep een man rustig naar de poort. Tot Ella's verbazing bleef hij staan. Hij leunde op zijn staf, keek naar het hek en vervolgens naar hun huis. De poort knalde open en er vlogen tientallen piraten door de lucht: overduidelijk niet geslaagd voor hun eerste vliegles. Met een klap kwamen ze vervolgens weer op de grond terecht. De man trok zijn kap over het hoofd en liep rustig met zijn wandelstok dichter naar hun huis toe.

'Het is Morgan!' gilde Ella. James trok de gordijnen dicht en rende samen met Ella en Faramond naar de achtertuin.

Morgan schreeuwde en er kwamen nog meer piraten om hem heen staan. Ruiten werden kapotgeslagen en spullen werden vernield.

Morgan was bij de huisdeur van Owen. Toen het laatste stukje glas op de grond viel pakte Morgan zijn staf en schoot bliksemstralen op de deur af en deze viel in tientallen stukjes uit zijn scharnieren. Owen rende snel naar de achtertuin. 'Jullie moeten hier weg, NU!' schreeuwde hij. Morgan kwam naar binnen, gevolgd door heel veel piraten, die alles sloopten waar ze de hand op konden leggen en liepen de achtertuin in.

'Mijn eerste aanval was weliswaar geen succes, maar de tweede toch wel, Ella'tje!' klonk nu vanuit het huis.

'Wie hebben we hier', zei Morgan wreed; hij pakte Owen bij zijn keel vast en trok hem overeind.

'De kleine admiraal die denkt dat hij sterk is', fluisterde Morgan, 'je zult deze nacht niet overleven'. Ella gilde en werd in bedwang gehouden door Faramond. Het amulet bungelde om Ella's nek.

'En jij...dwaas! Deze keer zal JIJ verliezen, of misschien dood gaan!' riep Morgan en hij keek met een boze blik naar Faramond.

'Dat zeg je elke keer, maar steeds ben jij de gene die vlucht!' riep Faramond.

‘Deze keer niet, dat beloof ik je’, zei Morgan en hij keek naar het amulet dat hij al zolang wilde hebben. Ella ving zijn gemene blik op. ‘Grijp haar!’ schreeuwde Morgan. De zwarte man keek hatelijk toe. ‘Ga Ella...’, zei Owen snakkend naar lucht. Ella keek haar vader aan. ‘Nu... meekomen...snel!’ schreeuwde Faramond en hij trok Ella mee. ‘Raak nu de flitser aan!’ Er renden tientallen piraten naar Ella toe. ‘SNEL, GRIJP HAAR!’ gilde Morgan. Ella raakte de flitser aan en flitste op het laatste moment weg. ‘Ze is weg!’ zei een piraat. ‘Hoe hebben ze dat nu gedaan?’

‘Knal!’ Faramond, Ella en James kwamen met een klap aan in Londen. In Londen was de lucht helder en schoon. Hier was niets te merken van een gevecht in Dover. De maan scheen over de koude natte daken. Het was herfst.

‘Au...James je ligt boven op me!’ riep Ella hard.

‘Sorry’, zei James en hij stond op. Faramond keek naar Londen. Ze stonden bovenop een heuvel en hadden een geweldig uitzicht over de stad.

‘We moeten naar de andere kant lopen’, zei Faramond, terwijl hij rondkeek. ‘Flitsers kunnen ons niet op de exacte plek brengen’. Hij wees met zijn vinger de andere kant van Londen aan.

‘Ik weet niet waar precies je dat huis hebt gezien, maar we zullen het spoedig vinden. We moeten ons goed voorbereiden en vóór alles paraat zijn’.

‘Zou Morgan Londen ook aanvallen?’ vroeg James en hij keek naar Faramond.

‘Nee, ik denk het niet’, zei Faramond. ‘Morgan zal niet in zo’n korte tijd zo sterk worden om Londen nu aan te kunnen vallen, maar er zullen vast wel een aantal mysterieuze aanhangers van hem rondlopen. Voorzichtig dus!’ James knikte en keek naar het Royal Palace.

‘Wat is Londen mooi’, zei hij.

Ella veegde een paar tranen weg en keek James vragend aan: ‘Zou mijn vader nog leven?’ vroeg ze en er druppelde een traan in het gras. Faramond legde zijn hand op Ella’s schouder en slaakte een zucht.

‘Laten we hopen van wel’, zei hij en tikte tegen zijn bol, zodat het licht uitging. James gaf Ella een kus.

‘Mijn vader is ook vaak weg en ik weet ook nooit of hij wel terugkomt. Ik hoop al mijn hele leven, dat als ik wakker word, hij gewoon beneden is, maar dat is hij niet. Dus, laten we hopen dat zij allebei nog leven’. Ella haalde diep adem en kalmeerde.

‘Goed zo’, zei Faramond en hij liep al langzaam aan. Ella, James en Faramond bevonden zich op een heuvel aan de rand van een groot bos dat aan Londen grensde.

Hoofdstuk 3:

Londen

Faramond keek rustig naar de maan. Er waren al veel minuten

verstreken sinds hun aankomst.

‘Wat is de maan toch altijd mooi’, zei Faramond zacht. En vooral de volle maan.

‘Nou, ik vond hem vorig jaar helemaal niet mooi’, zei Ella dapper.

‘Toen zou ik wel gewild hebben dat hij even niet bestond’.

‘Ja, oké dat is waar’, zei James die zich het moment nog herinnerde.

‘Dat stomme kristal en die farao. De piraten, die bij volle maan onsterfelijk waren. Gelukkig is dat probleem al opgelost, want ik wil niet nog een keer bijna vermoord worden door een stel bloed-dorstige piraten’. Faramond lachte even zuur.

‘Zet je dan maar schrap! Je zult deze keer misschien wel honderd keer zo veel tegenstand krijgen. Morgan zet nu alles op het spel om ons te vinden en alle delen van de wereld in handen te krijgen’.

James schrok van Faramond. ‘Dus hij is ons misschien nu wel aan het zoeken?’

‘Ja, misschien weet hij zelfs al waar we zijn’, zei Faramond met nadruk op het laatste woord.

‘Zullen we hier gaan rusten?’ vroeg James, terwijl hij begon te gapen.

‘Ja, oké vooruit’, zei Faramond, ‘we moeten ook rusten. Morgen moeten we naar Morgan’s huis’. James pakte zijn jas, maakte er een bergje van en legde hem onder zijn hoofd. Ella viel meteen in slaap door de wind en de ritselende takken. Faramond daarentegen was nog lang wakker. Hij hield de wacht en rookte nog een warm pijpje.

De nacht verliep rustig. Het enige wat je kon horen was de wind en het gesnurk van James.

‘Slaapkoppen, we gaan’, zei Faramond snel en zacht en raapte zijn spullen bijeen. James werd wakker en zag dat het nog donker was. Hij wreef in zijn ogen en keek Faramond boos aan. ‘Het is zes uur in de ochtend. Ben je helem...’. James hield gauw zijn mond, omdat Faramond boos siste en zijn vinger voor de mond hield.

‘Ben je een spion of zo? Het zit hier vol met mysterieuze gasten en beesten. We moeten stil zijn anders overleven we deze tocht niet’. ‘Sorry, ik bedoelde he’; Faramond vroeg weer om stilte. James liet het maar zitten en maakte Ella wakker. Ella deed ook haar ogen open en zag, met het kleine beetje licht dat uit Faramond’s staf kwam, James’ hoofd boven zich hangen.

‘We moeten gaan’, fluisterde James. En hij keek Ella strak aan.

‘Nu al?’ gaapte Ella, maar ze stond snel op.

‘Ja, we gaan nu’, fluisterde Faramond. ‘We hebben nog een hele lange weg te gaan’. Ella hoorde kort daarna een gebrabbel en zag dat Faramond zachtjes aan het praten was.

‘Is goed, fijn’, hoorde ze.

‘Adreana en de rest zijn veilig’, zei Faramond, ‘ze hebben het op het nippertje gered. Ik heb ze gezegd dat we net als zij bezig zijn met de tocht’.

‘Fijn’, zeiden Ella en James. Ella had alles in haar tas gedaan en was klaar voor vertrek. Faramond pakte zijn staf en liep al wankelend naar beneden. De heuvel waar ze op stonden was behoorlijk hoog en steil.

‘Volg mij’, fluisterde Faramond. James trok zijn jas aan en hand in hand liep hij met Ella naar beneden.

‘Ik heb zo’n gevoel dat we nog lang niet beneden zijn’, zei James.

‘Nee, we moeten deze heuvel af en dan door het bos voordat we echt in Londen zijn’, antwoordde Faramond.

‘Pas op voor deze boomwortels!’ zei Faramond op een vaderlijke toon. Ella keek abrupt naar beneden.

‘Help!’ riep ze en struikelde meteen over de boomwortels om vervolgens met een klap op de grond te vallen. Ella keek Faramond lief aan. ‘Mijn moeder struikelde ook altijd. Ik denk dat ik het van haar geërfd heb’, verontschuldigde zij zich zacht.

Zonder zijn toon te verheffen vroeg hij hen stil te houden, vooral nu ze in de bossen waren.

‘Oké’, zei Ella en ze stond op. Ze voelde de kou haar lichaam binnendringen. Wolkjes warme lucht stoomden uit haar mond.

‘Kom, sta op’, gebaarde James. James keek naar Ella en liep samen met Faramond verder. Ella kwam overeind en keek de hele tijd naar beneden in de hoop dat ze niet nogmaals zou vallen.

Faramond bleef plotseling staan. Hij hield zijn hand omhoog en gebaarde dat ze niet meer moesten lopen en vooral stil moesten zijn.

‘Ssst!’ siste hij nijdig. Verderop klonk een afschuwelijke kreet.

‘Het komt uit het bos’, zei James verschrikt. Ella ging naast Faramond staan.

‘Gaan we nu toch door het bos?’ vroeg ze met gefronste wenkbrauwen. ‘Ja, we gaan toch door het bos’, zei Faramond. Hij was niet bang en liep gewoon verder. Het akelige geluid klonk steeds harder en deed Faramond nadenken over wat ze zouden doen in het geval dat ze aangevallen zouden worden. Ella’s lach verdween onmiddellijk. Om de minuut klonk er weer een kreet.

‘Het lijkt wel van een trol’, zei Ella, terwijl ze goed luisterde en steeds een beest bedacht waar het geluid van afkomstig kon zijn.

‘Ik denk ook dat het iets groots is’, zei Faramond.

Terwijl hij naar het bos staarde werd het steeds donkerder en kon je alleen nog de zwarte dikke takken zien, die afstaken tegen de ochtendlucht. Ze hoorden kraaien krassen.

Na twintig minuten lopen kwamen Ella, James en Faramond beneden aan. ‘Kunnen we ook een andere weg lopen?’ vroeg Ella.

Ze kreeg het benauwd. ‘Het is niet echt veilig hier’.

Ze keek rond en hoorde weer dat geluid.

‘Nee, dit is de kortste weg, dus we gaan zo’, fluisterde Faramond.

‘Probeer je niks van het geluid aan te trekken. Ik zal goed opletten’.

James keek recht vooruit en zag het bos steeds dichterbij komen. Ella zag de griezelige schaduwen van donkere bomen en ging dichtbij James lopen.

‘Gaat het wel?’ vroeg James. Ella knikte van ja. Faramond liep voorop en was zo te zien echt niet bang. Het werd steeds donkerder en op een gegeven moment kon je bijna niets meer zien. Faramond tikte tegen zijn bol, die vervolgens een klein blauw lichtje gaf. De kreet klonk weer opnieuw. Ella schrok en pakte James stevig vast.

‘Het komt hier ergens vandaan’, zei Faramond, terwijl hij zijn handen stevig om de wandelstaf klemde. ‘Het is het geluid van een trol, dat kan ik van het geluid afleiden’.

‘Waarom zouden hier op dit tijdstip trollen aanwezig zijn?’ vroeg James. ‘Dat is een goede vraag’, zei Faramond en hij spitste zijn oren.

De kreet klonk opnieuw. Hij klonk bij elke stap harder en harder.

Faramond, tikte tegen zijn bol, keek naar rechts en trok Ella en James naar beneden. De plaats waar ze zich nu bevonden was gevuld met pure duisternis. Faramond zat achter een omgevallen boom en zei dat ze onmiddellijk muisstil moesten zijn en niet mochten bewegen.

Ella kreeg een rood hoofd. James hield zijn vinger voor zijn mond.

Faramond gluurde voorzichtig naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Er klonk een vaag gesis en krakende takjes.

‘Wees nu eens stil, smerig rotbeest!’ schreeuwde een vrouw en ze sloeg het beest met een zweep. Het beest gromde en werd woedend. Verscheidene mensen trokken de trol omlaag. De trol was ongeveer vijf meter groot. Zijn roodkleurige huid en witte tanden staken af tegen de duistere achtergrond en zijn nagels krulden helemaal om. ‘Waarom koopt Morgan nou net deze smerige trollen’, zei de vrouw. De trol probeerde de kettingen kapot te rukken om zo de vrouw te kunnen slaan. Faramond trok zijn hoofd terug en keek James en Ella aan. ‘Het is Angelina Paisley’, zei hij zonder geluid te maken. Hij gluurde verder en keek of de trol nog vast zat. De trol zat aan drie extreem grote kettingen vast: om zijn hoofd, armen en middel. Om de trol stonden een aantal piraten, die allemaal hoopten dat de trol niet zou ontsnappen.

‘Hopelijk houden de andere mensen hun trol goed vast’, zei Paisley vermoeid. De trol begon weer te schreeuwen. Paisley sloeg hem opnieuw met de zweep.

‘Horen jullie ook dat snuivende geluid?’ vroeg Paisley aan de piraten. Iedereen was stil en verroerde zich niet. ‘Net alsof we worden afgeluisterd...’. Paisley liep voorzichtig naar de omgevallen boom en keek daar even rond. Een rode lichtgevende kogel, gevolgd door een mooie lichtflits vloog de lucht in en knalde op honderd meter hoogte uit elkaar. Paisley keek naar de lucht en draaide zich razendsnel om. ‘We kunnen gaan! Op naar onze volgende positie!’ schreeuwde ze lachend. De piraten maakten de trol los en hielden hem met behulp van de kettingen stevig vast. De trol liep eindelijk rustig met Paisley mee. De piraten en Paisley liepen verder het bos in en weldra konden ze hen niet meer zien.

‘Wat zouden ze gaan doen?’ vroeg Ella en ze rilde.

‘Ik denk dat ze jou willen vinden’, zei Faramond overtuigd. ‘Ze weten dat we naar Londen zijn gegaan en proberen jou, mij en natuurlijk James te vinden om het amulet in handen te krijgen.